

Аще возмѣ крилъ мой ранѣ, и всѣ-
 люса во послѣднихъ моряхъ, и тамъ
 во наставитъ мѧ рѣка твоѧ, и оу-
 держитъ мѧ десница твоѧ; тоа пи-
 шетъ во калісма ѿ. Ѹалома ѧ пакъ
 Дамаскинъ стѣи во октоихъ спроти
 недѣла гласъ ѿ. на Гди воззвахъ
 стѣхирѧ велитъ: ѿ лица твоегѡ
 грѣшнѣи камъ бежимъ, аще взы-
 демъ на нѣо ты тамъ самъ живѣши,
 во адѣже попралъ еси смѣрть, во
 глубины морскіѧ и тамъ рѣка твоѧ
 Владыко, но къ тебѣ прибѣгаемъ,
 тебѣ припадающе молимся воскресѣи
 изъ мѣртвы помилуй насъ. Видите
 Хртіани и краѣка мой, какъ стѣи
 Іѡаннъ Дамаскинъ не ималъ каде да
 се крѣетъ ѿ Бга, при него самъ по-
 бѣгналъ и припадналъ, и Гдѣ го по-
 милѣвалъ и се посветилъ, и дѣнь мѣ
 ѿ